Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Ef. 40, 8.)

Kronet eller forstødt?

Efter Thv. Klavenæs.

Blive forstødt, — hvilken forfærdelig Ulykke! Forstødt, forkastet, forstødt, bort fra Gud, fra Lyset, fra Livet, fra Glæden, ud, — ud i Mørket, i Fortvivlelsen, i Døden, og det for evig, aldrig et eneste Glimt af Lys, aldrig en eneste Gnist af Liv, aldrig en eneste Draabe af Glæde — ikke Haab engang, Mørke uden Haab om Lys, Kval uden Haab om Lindring!

O, evig Evighed, du maatte nok betænkes!
Hvor de Fordømte ned i Vredens Sø skal sænkes!

Venner, vi kan blive forstødte, mærk dig det, du kan blive forstødt. „At ikke jeg, som prædiker for andre, skal selv blive forstødt", skriver Paulus. Ser du, selv han den store Apostel, selv han kunde blive forstødt; selv for ham var der Fare; han ser denne Fare, han gruer for den. Og du skulde være trygg?

Vi vil saa gerne være trygge; aa, hvor gerne vi vil dysse os selv i Søvn, drømme os sikre, indbilde os: der er ingen Fare; jeg kan ikke blive forstødt. Gud er saa god, tænker en; hvor god har han ikke ofte været mod mig; hvor meget godt har han ikke bevist mig; skulde han saa kunne forskyde mig? Umuligt. Jeg er et kristent Menneske, tænker en; jeg er døbt og konfirmeret; jeg kan min Børnelærdom; jeg gaar i Kirke og til Alters; jeg læser mit Guds Ord, og jeg beder mine Bønner; skulde jeg saa kunne blive forstødt? Umuligt. Jeg er opvakt, tænker en tredie; jeg har været i Syndenød; jeg har bedet, jeg er bleven benaadet; jeg er et Guds Barn; jeg er glad; jeg er salig; skulde jeg saa kunne blive forstødt? Umuligt.

Ja, Jøderne, som gik ud af Ægypten, de var ogsaa sikre paa at komme ind i Kanaan. Gud havde jo været saa god mod dem; han havde friet dem ud af Ægypten med sin stærke Arm, gaaet foran dem i en Skystøtte om Dagen og en Ildstøtte om Natten, ført dem tværs igennem det røde Havs Vande; der havde de faaet deres Daab; der var de paa underfuld Maade bleven døbte til at være Guds udvalgte Folk; siden efter fik de i Ørkenen daglig smage Guds Godhed, Manna regnede ned over dem fra Himmelen; Vand vældede frem af Klippen for dem. Det var da klart: de var Guds Folk, havde Herren med sig, ja, den Herre Kristus selv; Klippen, som fulgte dem, var Kristus, siger Paulus. Skulde de saa kunne gaa glip af Kanaan? Umuligt. Og dog — „Gud havde ikke Behag i de fleste af dem"; de kom ikke ind i Kanaan; „de blev ihjelslagne i Ørkenen". Paulus holder dette frem for os, for at vække os op af al falsk Tryghed.

Venner, vogter eder for Tryghed. — Vogter eder for den statskirkelige Tryghed —, jeg mener den blinde Stolen paa, at fordi en hører Kirken til og bruger Naademidlerne, saa kan han ikke blive forstødt. Jeg kalder denne Tryghed den statskirkelige, fordi i den er det den store Masse af vor Statskirkes Lemmer lever og dør.

Vogter eder for den sekteriske Tryghed, jeg mener, den trygge Stolen paa, at fordi en føler sig greben af Ordet, salig, glad, varm, vis, sikker, saa kan han ikke blive forstødt. Jeg kalder denne Tryghed den sekteriske, fordi i den er det den store Masse af Sekterne lever og dør.

Hvilken af disse to Slags Tryghed er farligst? Derom vil jeg ikke strides med nogen. Jeg vil kun sige: Vogter eder for begge Slags. Jo tryggere du er, des større er Faren. Jo tryggere du er, des mere udsat er du for at blive forstødt. O, Venner, vi svæver alle i saa stor en Fare; op af Tryghedens Søvn, op at se Faren i Øjnene, op til Frygt og Bæven for Sjælens dyre Salighed!

Hvad skal jeg da gøre? spørger du. Gør som Paulus. „Jeg løber", siger han „ikke som paa det Uvisse; jeg fægter, ikke som den, der slaar hen i Vejret." Vor Tekst er taget af hans Brev til Menigheden i Korinth, en stor Handelsstad i Grækenland. Her i Grækenland holdtes her og der store Folkefester, hvor Ungdommen kappedes i Legemsøvelser. Det gjaldt at vinde Prisen. Prisen var ikke stor, en flet og ret Laurbærkrans; men den gav stor Ære. Den, som vandt Kransen, blev æret, priset, hædret af det hele Folk. At vinde denne Ære var Genstand for Ungdommens ivrigste Stræben. De øvede sig derfor stadig i legemlige Færdigheder, de hærdede og styrkede deres Legeme; de gjorde det, for at Legemet kunde være let, smidigt, udholdende og stærkt. „Jeg løber, jeg fægter", siger Paulus; „jeg ligner eders Ynglinge, som løber, fægter, brydes for at vinde Prisen." Den Æreskrans, de kæmpede for at vinde, visnede snart; den Æreskrans, Paulus kæmpede for at vinde, var uvisnelig. Hans Æreskrans var det evige Liv.

Det evige Liv, — for den Krans, for den Krone blegner alle Verdens Kranse og Kroner, selv om de straaler af Guld og Ædelstene Det evige Liv: den fuldkomne Hellighed, den Renhed, den ufordunklede Klarhed, den uvisnelige Skønhed, den undtømmelige Fylde, den evige Ungdom — og det for Gud, Ansigt til Ansigt, Øje for Øje, se og blive set, se ham i hans Herlighed og bestraales af hans Faderblik, i de Helliges Kor, i de udvalgtes Forsamling, omgiven af de straalende, jublende, lovprisende Englefarer; — Venner, dette er Kransen! Den er at vinde — det er, hvad der ligger for dig, Ven: Enten vinde denne Krans eller blive forstødt; krones eller forskydes; evigt Liv eller evig fortabt.

Kæmp alvorlig nu, Guds Naade søger at forbedre dig,
at din Aand sig lader raade
og fra Jorden letter sig!
— — —
Ingen Ting formaar at vriste
Kronen af din kæmpend' Haand,
for Bestandighed maa briste
alle helvedspundne Baand.

„Søren Kanne."

Indsenderen af følgende skønne Digt af S. S. Blicher, A. Skandrup, Sargent, Mo., siger, at han fandt det i et norsk Blad og mente, det var værd at optage i „Danskeren". Det mener vi ogsaa.

Der blæste en Storm udi Kattegat,
de Bølger de ginge saa høje,
saa mangen stolt Sømand den samme Nat
for sidste Gang lukked' sit Øje.

En liden Skude var og deriblandt,
fra Hornbæk monne den komme,
ret aldrig mer til Havnen den vandt,
fordi at dens Tid nu var omme.

Den Skude blev ført af en Sømand god,
af dem, der ej plejer at ryste; —
thi først sig beviser det danske Mod,
naar Døden begynder at knyste.

Han kæmped, indtil han omsider drev
for Stormen et værgeløst Bytte.
Mod Dagningen stødte han paa et Rev
med sin faldefærdige Hytte.

Han haver kun hos sig en liden Dreng,
i stærken Arm han ham griber,
„Her bliver nok redt os saa kold en Seng;
det hjælper slet inte du piber."

De Bølger de bryde med stor Alarm,
og Skibet det krænger og knager;
dog holder han Drengen i venstre Arm;
med højre i Vantet han tager.

Han ser sig saa langelig ind mod Land —
imellem var dyben Rende —
„Vi kan ikke naa den velsignede Strand,
hvis Hjælp ej Himlen vil sende."

Da kom der en Bonde til samme Sted —
han hedte saamænd Søren Kanne—
han siger til Fa'ren, som og var med:
„Det Skib er nok nær ved at strande."

Saa springer han til sine Heste to—
de stod just tøjred ved Brinken —
han giver sig ikke ret længe Ro,
før han bliver færdig med Rinken.

Den gamle ham huer det ikke ret vel,
han høvter med Haanden: „Hej, Søren!
du drukner jo Øgene og dig selv;
det Skib er desuden forloren."

Saa hug han sit Hors med sin Træskohæl
og lod hende springe i Vandet.
Den anden han dasked med Tøjrepæl,
saa maatte de begge fra Landet.

Men da han sig haver i Dybet sænkt,
alt udi de fraadende Strømme
ej skulde da noget Menneske tænkt,
han kunde til Vraget udsvømme.

Jo! jo! se der sidder han nok saa rank!
Han synes paa Bølgen at ride. —
Men der kommer Ører og Hoved og Mank —
og nu er han ved Sejlerens Side.

„Hej, Landsmand! sid op nu! hvis du vil med,
og hold saa din Dreng ved hans Trøje!"
Han sidder der alt — og igen nu af Sted —
det var noget andet end pløje.

De Bølger de brusede over dem brat;
de tvende holdt fast ved hinanden —
men se kun! nu har de jo Landet fat,
og frelste de springer paa Stranden.

Der kaster sig alle de trende paa Knæ
og takker Vorherre for Livet.
„Men kom," siger Søren, „med mig nu i Læ —
se hisset! nu splintres jo Skibet!"

Men Drengen han skjalv som i Blæsten et Siv,
og Skipperen slang sine Arme:
„Hvad skal vi nu give dig for vort Liv?"
„Følg med mig og faa jer lidt Varme."

Han plejed den Sømand med samt hans Pog
det baade af Potte og Pande,
og det var al den Betaling han tog,
den kække Mand, Søren Kanne.
Saa skulle dog alle I danske Mænd
af Hjertet elske hinanden!
I Faren og Døden sig give hen
den ene med Lyst for den anden!

Saa skulde I fast staa hverandre bi —
I pløje nu Land eller Bølge —
men mindst dog paa Kampens den blodige Sti
skal en bag en anden sig dølge.

Og Fynbo og Jyde og Sjællandsfar —
til eet Hus vi alle jo høre.
Gud Fader os alle i Troskab bevar!
og alle til Enighed føre.

Da 1200 Lægmænd tog Washington med Storm.

(Efter „Aalb. Stiftst." Indsendt.)

I „The Missionary Review of the World", et Tidsskrift, der indeholder mange interessante Artikler fra de forskellige Missionsmarker i Verden, blandt andet en velskreven Artikel af den danske Lægemissionær, Frk. Holst i Mardan ved Afghanistans Grænse, findes der i Juni-Heftet en Artikel om Lægmændenes Kongres i Washington i April Maaned i indeværende Aar.

For Missionsvenner har den nævnte Artikel i flere Henseender Interesse; for Folk, der ikke har noget positivt med Guds Riges store Arbejde at gøre ude i den store hedenske og muhamedanske Verden, har Artiklen Interesse derved, at den viser os, hvor store Dele af den dannede Verden i U. S. A. har sine Interesser, og hvad den bruger en betydelig Del af sin Tid og Kræfter til. I Haab om, at det maatte kunne have Interesse ogsaa for en eller anden i Aalborg at gøre sig bekendt med de Tanker, der vinder stærkt Udbredelse i Amerika nu under Verdenskrigen, skal jeg forsøge at gengive Hovedtankerne. —

„Hvor er Mødet, som Lægmændenes Missionsforening lader afholde?" spurgte en tilrejsende en Dag en af Opparterne paa Hotel „Raleigh" i Washington.

„Jeg ved det ikke," lød Svaret, „men der er religiøse Møder paa hver Etage i dette Hotel. — Hotellet er fuldt af disse Mænd, der er optaget af Hedningemissionen."

— 1245 Mænd, der alle er Medlemmer af den store nationale Lægmændenes Missionsforening, som tæller over 100,000 Mænd, havde givet Møde i Washington fra alle Dele af U. S. A.

Størsteparten af disse 1245 betalte selv alle Udgifterne. De kom til Washington, ikke som Turister, men for at tilbringe 8 a 9 Timer daglig med Overvejelse af de store Spørgsmaal, hvorom vi nedenfor skal høre.

Hvad var da egentlig Hensigten med disse 1200 travle Forretningsmænds Komme?

De kom sammen for at vinde et klarere Overblik over Verdens aandelige Nød, for at styrke de Baand, der forener dem med Jesus Kristus, overveje, hvorledes de paa en mere fuldkommen Maade kunde udføre hans Befaling at evangelisere Verden og i fuldere Maal virkeliggøre hans Forjættelse: „Jeg er med eder alle Dage."

Enkelthederne i Mødets Program tog Sigte herpaa.

Det holdtes i den store smukke Memorial Continental Hall. Musiken var anlagt paa at fremkalde stærke, aandelige Indtryk, medens den opbyggelige Del af Mødet var vel egnet til at opflamme Hjertet og overbevise Forstanden ved Logik og ud fra Erfaringsverdenen. Alt var anlagt paa at sætte Deltagernes Tanke i Bevægelse, inspirere dem til Bøn og tilskynde til personlige Ofre. —

Hvem møder vi blandt Mødets Deltagere?

Lad mig først præsentere nogle Deltagere for Læserne, derefter vil vi stifte Bekendskab med enkelte af de betydeligste Talere.

Mødets Deltagere er Mænd med stor Indflydelse og store Virksomheder i Forretningsverdenen. Det er Fabrikanter, Købmænd, Sagførere, Bankmænd, Læger, Professorer, Bladudgivere og saadanne, der er Ledere af store Foretagender.*)

fordi Forretningen kræver en Mands hele Tid og Kraft.

Hvordan da Forretningsmænd i U. S. A.

Det er Mænd, som er vant til at tumle med store Programmer, men som erkender, at Virkeliggørelse af Kongens Missionsbefaling er den aller vigtigste Opgave i Verden.

Det første Møde afholdtes Onsdag den 26. April med Taler Dr. John Mott. — Mr. Mott, der er Student fra Cornell Universitetet er foruden af være den indflydelsesrige Formand for Edinburgh Conferencens Fortsættelses-Komite, hvori ogsaa en Dansk, nemlig Grev Moltke, har Sæde, tillige Sekretær for den internationale Komite for K. F. U. M. Han har siffert besøgt de aller fleste af Verdens Universiteter og talt med stor Kraft Guds Riges Sag til Studenterverdenen baade i de gamle kristne og hedenske Lande.

Jeg husker ham tydeligt fra Edinburgh Konferencen i 1910 og ser endnu Scenen for mine Øjne og hører det bragende Bifald, da Repræsentanten for Edinburgs berømte Universitet udnævnte ham til Dr. juris med følgende Ord: „I bestow upon you the academical degree of Dr. of laws in the name of the university."

Dr. Mott, der var første Taler, behandlede Emnet: Amerikas forsøgede Ansvar paa Grund af Krigen. Blandt Tilhørerne fandtes Præsident Wilson.

Materielle Hjælpekilder og Aandelige Kræfter var de to følgende Emner.

Et af de mest gribende Møder afholdtes Søndag Aften, hvor Taleren var ingen ringere end Lederen af det liberale Parti i Canadas Parlament, Mr. N. W. Rowell.

Verdenskendt er foruden Dr. Mott Mr. Robert Speer, der ogsaa deltog som Taler i Edingburgh-Conferencen. Han, der er Sekretær i Presbyterianernes Hedningemissionsselskab, er Forfatter af en Række udmærkede Bøger, f. Eks. „Christianity and the nations", som jeg vil anbefale til alle, der vil dybere ind i de mangfoldige Spørgsmaal, der opstaar ved Syslen med Hedningemissionen.

Han er lige vendt tilbage fra en Verdensrejse.

Den tredie af de kendte Talere var Mr. George Sherwood Eddy, der i flere Aar har været Missionær i Indien. Han er Sekretær for den internationale K. F. U. M. i Indien, hvorfra han lige var vendt hjem.

Blandt Talerne var endvidere Guvernøren i Californien, Mr. A. J. Wallace, der er en fremragende og indflydelsesrig troende Lægmand.

Til Slutning nævner jeg blandt Ordførerne Mr. George Innes, en Forretningsmand, der helliger hele sit Liv til Hedningemissionen. Ogsaa han havde foretaget en Reise Jorden rundt for med egne Øjne at se, hvad der gøres paa Missionsmarkerne.

Lad os høre nogle fængende Ord, som de forskellige Talere havde at sige.

Mr. Eddy: „I den samme Pagode i Indien, hvor Henry Martyn sagde, at en Brahmins Omvendelse vilde være som Liv af døde, der saa jeg omvendte Brahminer og Muhamedanere danne et indfødt kristent Missionsselskab."

Mr. Campbell White er den udmærkede Leder af Lægmandsbevægelsen*). Jeg hørte ham tale i Edingburgh, og aldrig vil jeg glemme den Ild og Kraft, der aabenbarede sig gennem hans Tale. Han udtalte: „U. S. A. siger, at vi ikke kan magte at give 18 Millioner Sterling aarligt til Hedningemissionen eller sende 4000 Missionærer ud.

Storbritannien, der kun har Halvdelen af U. S. A.s Befolkning, udgiver 25 Millioner daglig og Canada sender 300,000 Mænd for at kæmpe og dø i Europa. — Vi beder for lidt for Kristi Sag og Verdens Frelse."

Robert Speer: „Alle Millionerne i Europas Hære og hele Verdens Rigdom — uden Gud — har ikke saa megen Magt som en svag, pengeløs Mand med Gud."

Johan Mott: „Oxford og Cambridge Universiteterne har allerede givet flere Mænd til Verdenskrigen, end hele Verden har bedt om for at evangelisere den ikkekristne Verden."

Mr. Rowland: „Hvis vi ønsker at udrette mere, maa vi lade Gud arbejde gennem os."

Med saadanne Talere vil ingen undre sig over, at Mødet kan karakteriseres med følgende Ord:

„Deltagerne viste den mest udprægede Interesse; Bønnens Aand hvilede over Mødet; alvorlig Undersøgelse af Verdens Nød og Kirkens Midler til at afhjælpe den; Beslutning om at skride til Handling toges."

Med Styrke blev der fastslaaet, at hver Mødedeltager maa, inden han forlader Mødet, blive klar over, hvad han vil gøre henholdsvis i den Kirke eller det Samfund, han tilhører, eller — hvis hans Indflydelse kan naa videre — i Statslivet og i hele Verden.

Kunde det ikke være af Betydning, om noget af den samme Kraft kunde aabenbare sig i vor danske Kirke og det danske Folk?

Aalborg, i August 1916.

Anton Petersen.

*) I Danmark møder man saa ofte den Tankegang, at Forretningsfolk ikke kan faa Tid til at arbejde for Guds Riges Udbredelse, skønt de ofte har Tid til at arbejde for Verdslige Ting. Det er ikke Tilfældet. Det er Viljen, der mangler. Red.

Stormagter og Stormagten.

(Sluttet.)

Salmesang og anden Sang.

Det er jo en gammel anerkendt Kendsgerning, at Sang er en underlig Stormagt. Det er den selv der, hvor der kæmpes med fysiske Vaaben. Man siger, at Sangen „Den Gang jeg drog af Sted," og i en endnu højere Grad Melodien til samme, bidrog mægtig til de Sejre, Danskerne vandt i Treaarskrigen. Og hvad „Marseillaisen" har tilført Franskmændene af Kraft, ved Historien en Del at melde om. Katolikkerne klagede i sin Tid over, at man sang Lutheriet ind i Folk. Dette kan vi jo kun tage som en Anerkendelse af vor Salmesangs Liv og Kraft. Men baade vore danske Salmer og i det hele taget vor danske Sang lider under ufortjent Forsømmelse og tilmed Mishandling her ovre. Nu kommer vi maaske lidt udenfor Aarsmødets Gebeter, om med Rette eller Urette vil jeg lade den tænksomme Læser afgøre.

Jeg siger sikkert sandt, naar jeg paastaar, at i de fleste kristne Hjem, og de fleste danske Menigheder i Den for. dan. Kirke høres sjældent eller aldrig en dansk Fædrelandssang. Man hævder Danskhedens Betydning efter Evne, man taler om dansk Litteratur og dens Rigdom, og Studiet deraf er rigtig indsattet i Proseminariets Kursus. Det er jo i øvrigt ogsaa Latin og Græsk, og at disse er nærmest Studiefag og vil vedblive at være det, er indlysende. Men er dansk Litteratur ogsaa blot et Studiefag? Eller er Sangen ikke medindbefattet under Litteraturen? Naar de døde Sprog er blot Studiefag saa er det naturligvis, fordi faa eller ingen lærer at kende og behandle dem saa godt, at man kan bruge dem anderledes. Men saa fremmed er vi vel ikke bleven for dansk Sprog, Litteratur og Sang? Jeg mener selvfølgelig ikke, at vi skal sætte Fædrelandssangen i Stedet for Salmesangen, eller at vi skal afslutte vore Aars-Kreds- eller Missionsmøder, som det er mig fortalt, at man et Sted under et vist andet Kirkesamfunds Auspicier sluttede (et Missionsmøde var det nok): „Lad os saa synge vor Ynglingssang," sagde Præsten, og saa sang man „Den Gang jeg drog af Sted". Jeg synes, det vilde gøre omtrent samme Virkning som at synge: „Det er saa yndigt at følges ad" ved en Begravelse. Jeg synes at man ikke engang skal slutte vore Ungdomsmøder, som jeg hørte dem slutte et Søndagsmøde i K. F. U. M. i København, hvor Slutningsnummet var „Aarhus Tappenstreg", udført paa Musikinstrumenter. Kristentroen er Stormagt ogsaa iblandt de unge, og intet samler deres Tanker og deres Flok som den. Det er i hvert Fald min Erfaring. Men vi kan jo nu heller ikke synge Salmer og aandelige Sange altid. Vor Sjæl er ikke endnu saa fuld af den himmelske Aand eller det himmelske Sind, saa at vi kan holde ud til det. Selv Præster kan jo nok fortælle morsomme Historier. Og den, som kender noget til Sjælelivet, ved, at paa aandelig Anspændelse følger aandelig Slaphed, og at man kræver Rekreation, det vil sige Forandring. Jeg tror, dette er, som det skal være under vore jordiske Kaar. Men saa synes jeg, der bliver Plads til vore dejlige farve- og stemningsrige Fædrelandssange eller vore mange yndige lyriske Sange eller historiske og fortællende Sange, om man vil. Jeg husker nok at jeg en Gang blev uvillig stemt ved at nogle opfordrede mig til at føre an i en Fædrelandssang. Men det var ikke af Antipatier mod Fædrelandssange, men fordi jeg vidste, at vedkommende satte Liden eller ingen Pris paa det, som er bedre. Vore Børn synger jo „The star spangled Banner," „Hail Columbia" og „John Brown has a little Indian", og vi gør ikke Indvendinger til enhver Tid, om vi ellers er fornuftige Folk, (Her oppe synger de „God save the King" og „The Mapleleaf for ever"). Men kunde det saa ikke være lige saa godt, om de og vi sang „Der er et yndigt Land, „Droslen flog i Skov sin klare Trille", „Tyko Brahes Farvel", Hr. Barnekows Vise", „En Kokosnød paa Havet flød" osv. osv. Vi har jo en Rigdom som maaske kun faa Folk af Fædrelands- historiske og lyriske Sange. Hører mon den Rigdom ikke med til vor gode danske Arv? Selv den berømte amerikanske Digter Longfellow vidste at værdsætte den. Han havde fundet en lille dansk Sangbog paa en eller anden Knejpe og beundrede og glædede sig over dens Indhold. Derimod har vi kun yderst faa rigtig gode amerikanske Sange. Dem kan vi jo ogsaa godt glæde os ved at synge, men hvorfor tralle paa dem tidlig og sent og se helt bort fra vor egen Rigdom? Men skal vi bruge danske Sange, saa maa vi have Sangbøger, som indeholder saadanne og helst med Noder. Nu findes der nok, hvad Musik angaar, yperlige Samlinger udgivet paa danske Forlag, f. Eks. Danmarksmelodier. Men de er virkelig alt for brogede! Der er baade Drikkeviser og andet Stads i dem. Kunde vi mon ikke faa noget, der var afpasset efter vor Tarv og Trang? Jeg ved, at man i den grundtvigske Kirke her ovre har og bruger en Sangbog, som her er Tale om, og at de har en Musikudgave af den. Jeg betvivler naturligvis, at den helt ud vilde blive antagen af os, men jeg tror dog, at der er meget i den, som vi kunde bruge. Der er jo da før kommet noget godt fra Nazaret. Jeg giver ikke Skoser til nogen. Jeg skriver kun med Stillingen for Øje, som jeg ser den.

Men saa er der Salmerne og de

SOUTHERN MINNESOTA. — For Sale — 240 acre improved farm in the oldest Scandinavian settlement in Southern Minnesota. 4½ miles from Kenyon. Good house, barn, silo, orchard, wells, granary, corn crib and other buildings. Write for free map of Minnesota also description and price of this farm bargain. — **O. B. STRAND, Kenyon, Minn.**

Skandinavisk Settlement.

$3000. Kan købe 95 Acre dyrket Farm. 50 Acre ryddet. Frame Hus og Lade. 3½ Mil fra Barnum, Minn. $1,000 kontant, Resten i aarlige Betalinger til 6 pCt. Rente.

$1200. Kan købe 40 Acre dyrket Farm ½ Mil fra Nemadji, Minn., 8 Mil fra Barnum, Minn. Frame Hus og Lade. $400 kontant, Resten til 6 pCt. Rente.

$3500. Kan købe et 9-Værelsers moderne Hotel ved Barnum, Minn. Elektrisk Lys og Dampvarmeapparat. $1,000 kontant, Resten til 6 pCt. Rente.

H. C. Hanson, Barnum, Minn.

LAND I MONTANA.

Meget frugtbart, dyrket og udyrket Jord i Nærheden af Jernbaner og de bedste Markeder. Særlig passende for Kreatur og blandet Agerbrugsavl til Priser fra $15 og mere pr. Acre paa lette Vilkaar. Skriv efter Beskrivelser etc.

PIONEER REALTY COMPANY, F.W.Lingquist, President.
Helena, Montana.

ROSEBUD- OG HVEDEBÆLTE.

Vi har 125,000 Acre i mindre og større Stykker Jord til Priser varierende fra $7 til $40 pr. Acre, nær Fragtstationerne Forsythe, Rosebud og Cartersville. Homesteads located. Reference: — Bank of Commerce, Forsyth, Montana. Skriv efter Oplysninger etc.

HANSON & ZOLLER, Forsyth, Montana.

OTO NORTH REAL ESTATE.

Montana Land, Yellowstone Co.

12,000 Acres med Avl. Betalingsregler: 15 pCt. kontant Udbetaling, Resten i 10 Aar til 6 pCt. Rente og det halve af Avlen hvert Aar.
Ogsaa 25 „sections" a $3.00 til $15.00 pr. Acre. — Skriv paa engelsk efter nærmere Oplysninger. **Oto North Real Estate.** Billings, Montana.

MONTANA LAND.

$3.50 til $20.00 pr. Acre.

160 til 3,000 Acres dyrkede Farme eller store udyrkede Landstrækninger. Skriv paa engelsk efter Beskrivelser.

Matheson-Vredenburgh Realty Co., Billings, Montana.

MONTANA FARM LAND.

Høsten er begyndt her i Montana, der er stor Efterspørgsel efter Land, Afgrøden, der bliver høstet her, faar Montanas Farmere til at smile. Har en „Section" Land, alt „fenced crossed fenced", med mindre Hus og Stald, over 400 Acres bedste Farm Land og Resten Græsgange med Brønde, udmærket Vand, god Græsning, rigelig Kul. Vil sælge denne „Section", hvis Overtagelse kan ske straks, for $15 pr. Acre, men maa have hele Beløbet kontant udbetalt. Dette er Godtkøb, da alt tilstødende Land sælges til den dobbelte Pris,

320 Acres dyrket Farm, 190 Acres med Avl, nye Bygninger, Vindmølle, Vandbeholder og Brønde paa Græsgangene; „fenced crossed fenced". Pris $35 pr. Acre, lette Afbetalinger, Resten paa lang Tid, 6 Proc. Rente. Er en af de bedste Farme vi har. Kan sælge Heste, Kvæg, Svin og alt Maskineri, hvis ønskes.

Bedste „Stock ranch" i Vesten, 2100 Acres, rindende Vand, rigeligt Tømmer, indhegnet med „ranch", Bygninger, 130 Stykker Kvæg, 15 Heste, nogle Maskiner, dette er en „estate"; kan sælge alt for $27,200 med $12,500 kontant Udbetaling. Resten paa lang Tid til 6 Proc. Rente. Denne er Pladsen for en ung Mand til at faa en god „ranch" og „native" Kvæg til en Begyndelse. Skriv til mig, jeg skal sende fuldstændige Oplysninger. **C. E. MILLER, Glendive, Montana.**